

LISA BJERRE &
SUSAN CASSERFELT

LINJALLA

YKSINÄINEN
TODISTAJA

JOHNNY
Kniga

LISA BJERRE & SUSAN CASSERFELT

YKSINÄINEN TODISTAJA

LINJALLA-SARJA

Suomentanut Tarja Lipponen

Johnny Kniga • Helsinki

© Lisa Bjerre ja Susan Casserfelt 2021

Ruotsinkielinen alkuteos: *Ensamt vittne*, Piratförlaget, Tukholma 2021

Published by agreement with Hedlund Agency

Suomenkielisen laitoksen © Tarja Lipponen ja Johnny Kniga 2022

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-48004-5

Painettu EU:ssa

MAANANTAI 13. TOUKOKUUTA

Eddie

Ulko-ovi avautui ja Meral tuli sisään kuluneissa farkkusortseissa ja isossa t-paidassa.

”Eddie, pikkubroidi. Mitäs?” Meral potkaisi sandaalit jalasta.

Eddie kohotti katseensa ruudusta ja hymyili. ”Ihan ok”, hän mumisi ja pinnisteli, jotta sai pidettyä äänen vakaana. Eddie piti siitä, että Meral kutsui häntä pikkuveljeksi, vaikka ei ollutkaan Eddien sisko.

Alex tuli sisään Meralin jälkeen ja pamautti oven kiinni. Se vaan nyökkäsi Eddielle.

”Tossa”, Meral sanoi ja heitti karkkipussin. Eddie otti kopin. ”Jaa se Essin kanssa.”

”Mitä mä sit saan?” Alex sanoi härnäävällä äänellä ja laski kätensä Meralin pyllylle.

Meral huitaisi Alexin kädet irti ja käveli vähän lähemmäs.

Eddie piti siitä, ettei Meral antanut kenenkään määrällä itseään.

”Laske sitä vitun volaa!” Alex sanoi Eddielle, ei muuta, ja häipyi huoneeseensa. Varmaan se menisi nukkumaan. Alexia väsytti aina, ainakin silloin kun Eddie halusi jutella.

Eddie vähensi haluttomasti telkkarin volyyimia. Hän ei pystynyt enää kuulemaan kavereiden ääniä Fortnitessa.

”Tyyppe hei, säkö vaan pelaat? Vaikka siellä on älyttömän hieno ilma.” Sohvatyyny kimposi ilmaan, kun Meral heittäytyi Eddien taakse ja pörrötti Eddien tukkaa. ”Sä et voi istua täällä kaiken aikaa, broidi. Sun on lähdettävä ulos! Miten sä muuten voisit tavata mimmejä?”

Poskia poltteli. Eddie toivoi, ettei Meral huomaisi.

”Mimmit jahtaa sua vielä ihan tosissaan, usko pois!” Meralin nauru kaikui asunnossa. ”Alex, nyt skarpkina. Sun pikkubroidi vie sulta vielä kaikki naiset!”

Alex ei vastannut. Huoneesta kuului kolinaa, sitten musiikkia. Raskas biitti ja räppäys kantautuivat ovenraosta.

Meral liukui lattialle ja istui Eddien vierelle. Se tuoksui ma-kealta ja tupakalta.

Eddie tosiaan tykkäsi Meralista. Kukaan veljen aiemmista tyttöystävistä ei ollut niin mukava kuin Meral. Se otti Eddien huomioon ja toi Eddieille kaikenlaisia pikkujuttuja. Eddie toivoi, etteivät ne ikinä eroaisi.

”Pelaatko sä Miggen ja Abdin kanssa?”

”Ja Beppen.” Eddie vaihtoi pumppuhaulikon kirveeseen ja alkoi hakata mäntyjä, joiden vieressä hahmo seiso. Hän aikoi käyttää puut myöhemmin rakentamiseen.

”Missä sun headsetti on?” Meral kiersi tummaa hiussuortuvaa sormensa ympärille. Meralin tukka oli pitkä ja kiiltävä.

”Paskana.”

Kuulokkeet olivat olleet rikki jo useita viikkoja. Eddie oli tolkut-
tanut siitä Alexille vähän aikaa mutta oli antanut lopulta periksi.

”Meral järjestää uuden. Mä vannon!” Tummanruskeat silmät säkenöivät. Se käänsi päätään Alexin ovea kohti ja huusi: ”Ey, luuseri, mikset oo hommannu pikkubroidille uusia luureja?”

Kuului kolahdus. Alex maleksi ulos huoneesta yläkroppa pal-
jaana. Se rämähti sohvalle ja nosti kätensä Eddien suuntaan.
High five.

”Tä, nekö on sökönä?”

Eddie tiesi, ettei kannattanut soittaa suuta.

Alex napsautti kellon ranteestaan ja viskasi sen sohvapöydälle. Se liukui pitkin pöydän lasipintaa ja päästi metallista ääntä, kunnes pysähtyi keskelle pöytää. Eri kello kuin viime viikolla.

”Toi on Patek Philippe.” Alex nojautui sohvaan ja risti kädet pään taakse.

Eddie ei tiennyt merkkiä mutta arvasi, että se oli kallis.

”Sun pikkuveljelläkin pitää olla hyviä juttuja”, Meral sanoi. ”Siitä tulee pro. Vai mitä, Eddie? Jenkkeihin pelaamaan ja tienamaan massia.”

Poskia kuumotti taas. Eddie piti siitä, kun Meral puhui hänelle noin. Meral uskoi, että Eddiestä tulisi jotain. Joku merkittävä.

”Paskapuhetta”, Alex sanoi. ”Montako sellasta staraa täältä on lähtösini? Ootko nähnyt yhtäkään?”

Hiilidioksidi sihahti, kun Alex avasi Red Bullin. Se vajosi syvemmälle sohvaan, silmät olivat kapeat viirut. Eddie katsoi Meralia, joka irvisti. Eddietä nauratti.

”Mikä on noin hauskaa?” Alexin ääni oli tiukka. ”Tä? Sä luulet, että susta tulee joku stara, istut täällä perseellä ja cashia valuu ovista ja ikkunoista? Unohda. Sun pitää raataa niinku meidän muidenkin.”

Eddien mahassa pisteli. Miksi veli pilasi kaiken? Miksei se pysytellyt huoneessaan ja antanut Eddien pelata rauhassa.

”Ei musta tuu peliammattilaista”, Eddie sanoi hiljaa.

”Mikä susta sitten tulee?” Alex kysyi ja hörppi Red Bullia.

Mikä hänestä tulisi? Eddiellä ei ollut aavistustakaan. Hän näki vihollisen kauempana, tähtäsi ja ampui useita laukauksia.

”Ehkä poliisi.”

Alexin käsi lävähti liikkeelle. Eddien kallossa mäjähti ja korvaa alkoi kirvellä.

”Mitä helvettiä sä teet?” Meral singahti ylös lattialta. ”Lakkaa vittuilemasta toisten haaveille. Kai siitä saa tulla mitä se haluaa.”

”Ei mitään vitun kyttää mun taloon! Pikkupaska.” Alex nousi sohvalta.

Meral ja Alex tuijottivat toisiaan. Vähiten Eddie halusi riitaa ja katui sitä, että oli avannut suunsa. Poliisi? Ajatus oli vain poksahtanut päähän. Hän oli sanonut sen miettimättä.

Alex kääntyi Meralin pylyä ja vetäisi sitten Meralin lähelleen. ”Turpa umpeen ja messiin”, Alex sanoi matalalla äänellä.

Meral käveli hihitellen edeltä Alexin huoneeseen. Alex läimäytti Meralia pakaralle ja ovi sulkeutui.

Ei hitto. Poliisi? Miksi hän niin sanoi? Onneksi vain Meral oli kuullut sen eikä loput broidin jengistä. Meral ei vinoilisi Eddieille ja Alex saattaisi unohtaa koko jutun, jos kävisi tuuri.

Eddie alkoi tosissaan kaivata kuulokkeitaan. Huokaisi ja lisäsi telkkarin ääntä. Miggen, Abdin ja Beppen äänet siivilöityivät kaiuttimesta. Ne pälpättivät kaikki yhtä aikaa mutta hahmoja ei enää näkynyt. Eddie antoi hahmonsa kierrellä vähän nähdäkseen, mihin muut olivat menneet, kun joku äkkiä tulitti häntä. Eddie liukui nopeasti maahan ja haki suojaa hiekkadyynistä.

Hitto, hän oli kadottanut muut. Dyynin suojissa ne eivät ainakaan olleet. Eddie alkoi rakentaa puurappusia päästäkseen korkeammalle ja yritti olla ajattelematta Alexin huoneesta kuuluvaa tasaista rynkytystä. Eddie kurkotteli kaukosäädintä, jotta saisi telkkaria isommalle, kun alkoi kuulua toisenlaista paukusta, se rikkoi rynkytyksen rytmiä. Hän seisahtui. Mitä hittoa Meral ja Alex oikein tekivät seinän takana? Sitten hän tajusi, että paukutus kuului ulko-ovelta, ei veljen huoneesta.

Kaikki kaverit, Migge, Beppe ja Abdi, olivat mukana pelissä. Essillä oli oma avain ja se tulisi kotiin vasta myöhemmin. Kuka ikinä ovella oli, se ei ollut tullut Eddien takia.

”Ey, Alex!” Eddie huusi. ”Se on sulle.”

Alex karjui vastauksen huoneestaan. ”Vittu Eddie! Mä en oo himassa.”

Nyt kuulosti siltä että joku potki ovea.

”Se ei oo mulle”, Eddie huusi ja vaani vihollista, joka oli tuittanut häntä. ”Mulla on peli kesken.”

”Eduardo, perrito, ABRA!” Alex karjui.

Veli oli raivona. Muulloin se ei puhunut Eddielle espanjaa. Vain kun se oli vihainen tai halusi sanoa jotain tosi tärkeää. Eddie nousi haluttomasti sohvalta. Avoimen parvekkeenoven takaa liversi lintu. Laulu sekoittui telkkarin syytämään kranaattien räjähtelyyn ja Abdin kiroiluun. Eddie vaimensi telkkarin ääntä ja mietti, olivatko kaverit siirtyneet Salty Springsin suuntaan.

Eddie oli jo lähdössä ovelle, kun ulkopuolella räjähti. Pamaukset eivät kuuluneet telkkarista. Eddien jalat hyytyivät. Oliko hän siirtynyt pelin sisälle? Ampuiko joku täällä, heidän talossaan? Uusi laukaus räjähti korvissa ja hän vakuuttui, ettei kuvitellut.

Veljen huoneen ovi lävähti auki. Alex oli alasti ja pysähtyi hetkeksi, kikkeli osoitti kohti ulko-ovea kuin veli olisi ollut aikeissa ampua takaisin. Joku riuhtoi ovenkahvaa. Fuck, sanoi Alexin suu ennen kuin veli kääntyi ympäri ja säntäsi olohuoneen poikki parvekkeelle. Se heivasi itsensä kaiteen yli ja oli poissa. Näkikö Eddie oikein? Hyppäsikö Alex juuri parvekkeelta? Pitäisikö Eddien hypätä perässä? Maahan oli matkaa.

Hän ei ehtinyt tehdä mitään ennen kuin kuului useita laukauksia. Ulko-oven kahva rämähti lattialle. Ovi potkaistiin auki ja sisään tuli kaksi miestä, kummallakin pistooli kädessä.

Ensimmäisellä tulijalla oli musta bandana ja huppari, huppu syvällä päässä. Toisella tyyppillä lippis varjosti kasvoja ja sillä oli kiire penkoa asunto, availla ovia ja ratsata huoneita. Eddie ei ollut nähnyt niitä aiemmin kulmilla. Kolmas tyyppi jäi ovensuuhun, hupun alta häämötti harmaa lippis. Kädessä oli

jotain mikä näytti kaksipiippuiselta haulikolta. Eddie jähmettyi, maailma tuntui hidastuvan. Ampuisivatko ne hänet?

Bandanatyyppin kylmä katse liikkui ympäri huonetta. Kun Meral tuli ulos veljen huoneesta, katse pysähtyi siihen. Meralilla oli päällä Alexin t-paita ja se katsoi tyyppiä suoraan silmiin, ilme ei edes värähtänyt.

Meral nosti käden lanteille ja mulkoili tunkeilijoita. ”Ey len, mitä helvettiä sä teet?”

Miten Meral uskalsi panna hanttiin? Jokin liikahti Eddien mahassa, venyi kuin mato.

Bandanatyyppi työnsi pistoolinpiipun Meralin t-paidan alle ja nosti helmaa hitaasti. Meralilla ei ollut mitään paidan alla. Eddie tuijotti tummaa karvakolmiota ja sitten Meralin kasvoja. Meral näytti ärhäkältä.

”Sharmuta”, tyyppi tuhahti.

Eddie ei ollut koskaan aiemmin kuullut, että kukaan olisi uskaltanut sanoa Meralia huoraksi. Tyyppi tuuppasi Meralin voimalla pois tieltä ja tunki Alexin huoneeseen. Luuliko se, että veli makasi piilossa huoneessa. Se kirosi ja tuli pois.

”Missä se huoranpenikka on?” kysyi lippistyyppi, joka oli siirtynyt seisomaan keskelle olohuonetta.

”Se on kait häipyny.”

Eddie ei uskaltanut edes hengittää.

Lippistyyppin katse porautui Eddieen, joka ei vielääkään pystynyt liikkumaan. Hän ei tosiaankaan aikonut puhua mitään, mitä tahansa ne tekisivät tai sanoisivat.

Bandanatyyppi lähti kävelemään kohti. ”Nulkki, tuus tänne!” tyyppi ärähti.

Meral ärähti vieläkin kovempaa. ”Älä jaksa! Anna sen olla rauhassa.”

Vaikka Eddie ei pystynyt edes liikahtamaan, silmät eivät pysyneet kurissa. Katse hakeutui parvekkeen suuntaan niin kuin

siinä olisi ollut pelin checkpoint ja veli ilmaantuisi sinne hetkenä minä hyvänsä.

Kolmikko puhui jotain keskenään. Eddie tunnisti kielen, koska oli kuullut sitä monet kerrat Abdin kotona. Se oli somalia. Sitten lippistyyppi kohotti asetta ja alkoi liikkua hitaasti kohti parvekkeenovea. Kuului kolinaa, se varmaan vahingossa potkaisi tyhjillä tölkeillä täytettyjä muovikasseja, jotka oli viety parvekkeelle. Eddie näki, kun se työnsi aseensa selän puolelle housuihin ja kurkotti kädet kaidetta puristaen reunan yli. Kun se kääntyi, kasvot olivat ilmeettömät, jähmeät kuin patsaalla. Mitä se oli nähnyt? Makasiko Alex kuolleena maassa?

Lippistyyppi otti taas pistoolin käteen. Eteisen ovensuussa seisovalla kaverilla oli toinen jalka asunnossa, toinen luhtikäytävän puolella. Se huusi: ”Hei oikeesti, nyt häivytään.”

Bandanatyyppin katse hyppi Eddiestä pöydällä olevaan kelloon ja takaisin. Se nappasi kellon sumeilematta pöydältä.

”Se on mun. Ota vittu jonkun toisen kello!” Meral kuulositi kovalta, katsoi päin, vaikka aseenniippu osoitti suoraan sitä kohti.

Eddie vetäisi henkeä, halusi varoittaa Meralia mutta ei uskaltanut. Nuo tyyppit olivat tosissaan, eikö se tajunnut?

”Turpa umpeen”, lippistyyppi totesi. Se oli ennättänyt palata parvekkeelta ja seisoi Meralin takana. Tyyppi vaikutti siltä, että sitä korpesi riittävästi.

”Pankaa te turpa umpeen. Ja pois se vitun Colt. Painukaa helvettiin”, Meral huusi ja repi bandanatyyppiltä samalla hupun päästä.

Tyyppi sanoi jotain mistä Eddie ei saanut selvää. Musta hiuskihara oli päässyt irti bandanan alta ja heilui sen kasvojen edessä.

”Onhan sulla rautaa kädessä mutta löysät lahkeessa”, Meral sanoi.

”Missä se on, se kusipää?” Ääni oli tiukka.

”Ite oot kusipää.” Meral tökkäsi sormen tyypin rintaan ja sanoi jotain, mitä Eddie ei ymmärtänyt, ehkä turkiksi.

Kuului laukaus. Sekunnin murto-osassa Meral kohosi ilmaan ja rojahti sitten lattialle. Eddien päässä kuului korkeaa sirinää niin kuin musiikki olisi seisahtanut ja kimakka ääni olisi jäänyt soimaan. Meralin jalat nykivät. Se makasi niin lähellä Eddietä, että Eddie näki muutaman häpykarvan törröttävän paidanhelman alta.

Eddien sydän laukkasi nopeammin ja nopeammin, aina vaan kunnes sydämenlyöntien ääni oli yhtä kumua.

Oliko Eddien vuoro kuolla? Alex oli jättänyt hänet jälkeensä eikä kukaan voinut häntä pelastaa.

Meral hengitti hätäisesti suu ammoltaan. Eddien katse haikautui Meraliin automaattisesti, vaikka hän ei halunnut katsoa. Punainen läiskä paljasti, että luoti oli osunut keskelle rintaa.

Eddien oli vaikea hengittää. Meral ei saanut kuolla.

Sitten näytti siltä kuin joku olisi nykäissyt irti kylpyammeen tulpan. Meral kouristeli ja lattialle alkoi kertyä iso tummanpunainen lammikko. Meral päästi pitkän kurluttavan äänen. Kun veri alkoi valua suupielestä, Eddien onnistui katsoa muualle.

Lämmin esine painettiin Eddien otsaa vasten. Katto tuntui vajoavan, puristavan häntä kohti lattiaa. Nenään tunkivat jalkahien ja ilotulituksen hajut ja alkoi oksettaa. Hän yritti ankarasti nieleskellä mahahappoa, joka nousi suuhun ja halusi ulos.

Eddie käänsi katsettaan päätä liikuttamatta. Pistooli näytti häijyiltä niin läheltä. Lämmin piippu painoi kovaa niin kuin olisi tunkemassa kallosta läpi. Tyypin kasvoilla näkyi veriroiskeita. Punainen pisara oli juuttunut mustaan kiharaan, joka heilui vieläkin kasvoilla. Eddie näki sormen puristuvan liipaisimelle. Maailma kutistui, oli vain pistooli joka painoi polttavana Eddien otsaa. Hän kuuli hengityksensä huokuvan kehossaan lyhyinä ja nykivinä aaltoina.

Kuti ampaisisi piipusta hetkenä minä hyvänsä ja repisi hänen aivonsa. Hän ajatteli äitiä ja Essiä. Miten Essi pärjäisi ilman häntä? Eddie sulki silmänsä ja siirsi hitaasti kätensä hopeiselle ristille, jota piti kaulassaan. Hän rukoili ääneti Ave Mariaa.

Lina

Greta painoi ruskeankirjavan ruumiinsa vasten Linan säärtä ja päästi pehmeän arvostavan äänen. Jestas, hän ehti tuskin ovesta sisään, kun hellyydenkipeä katti jo teki itseään tykö. Lina kumartui ja silitti eläintä. Turkki tuntui pehmeältä kämmenissä, mutta etuselässä oli karheita takkuja. Niihin kohtiin Gretan kieli ei ollut yltänyt. Voi pientä. Äiti ei pystynyt huolehtimaan edes kissasta.

Asunnosta kantautui visertelevä ääni. ”Kultaseni, sä varmaan annat Garbolle ruokaa. Elukka on pitänyt niin kamalaa möykää koko iltapäivän. Päätä alkaa särkeä ihan justinsa.”

Lina huokaisi. Äiti ei kysynyt vaan käski. Lina kirosi hyväuskoisuuttaan. Ei olisi pitänyt haaskata ruokatuntia vierailuun äidin luona. Jos Lina olisi saanut kruunun joka ikisen kerran kun Vivianne oli potevinaan jonkinlaista sairautta tai kärsivinä jostain kriisistä saadakseen nykäistyä hänet luokseen, hänellä olisi ollut jo käsiraha uuteen asuntoon. Kämppään, joka sijaitsi kaukana Viviannen vuokratolmiosta Bagarmossenissa. Ei helvetti miten hienoa olisikaan, ettei hän enää kertakaan lentäisi pihalle alivuokralaisasunnosta. Lina oli kaksikymmentäkahdeksan, sinkku ja yhä vailla omaa asuntoa. Ystävät alkoivat jo vakiintua, mutta Linan tilanne oli samanlainen kuin kaksikymppisenä. Milloin elämä oikeasti alkaisi? Pian hänellä ei enää olisi edes alivuokralaiskämppää. Äidin luo hän ei silti

missään tapauksessa muuttaisi, vaikka olisi kuinka toivoton. Hän asui mieluummin kadulla.

Lina meni keittiöön ja otti esiin kissanruokapurkin. Se oli viimeinen. Äiti oli takuuvarmasti laskeskellut, että Lina ostaisi lisää. Ja oli ollut taas kerran oikeassa. Lina ei sulattanut ajatusta siitä, että viaton luontokappale joutui kärsimään äidin itsekkyyden takia.

Greta naukui nälkäisenä ja hyökkäsi ruoan kimppuun heti kun sitä ilmaantui lautaselle. Lina viskasi tyhjän purkin roskiin ja päätti, ettei välittäisi tiskipöydällä haisevista astioista. Nälkäinen Greta, seurankipeä mutsi ja epäsiisti asunto kielivät siitä, että äidin alivuokralainen Arto oli reissussa. Lina ei tajunnut, miten mies kesti sitä sekasortoa.

Lina terästäytyi ja meni olohuoneeseen. Vivianne makasi sohvalla samassa nyppyyisessä ja virttyneessä aamutakissa, joka oli ollut Linan mielestä ihana, kun hän oli ollut kymmenen. Vaaleanpunainen kangas oli haalistunut harmahtavaksi. Jalat äiti oli nostanut tyynyn päälle, pää oli täynnä lämpörullia ja telkkarista kantautui muminaa. Varmaan taas jokin reality-ohjelma meneillään.

”Oi että on ihanaa, kultaseni, kun sä pääsit tulemaan. Mulla on sitten ollut kuule niin keho vointi.”

Lina käveli äidin luo ja kumartui suukottamaan poskea. Äiti haisi tunkkaiselta tupakalta ja vanhalta viinalta, ja hajua peitelti paksu kerros halpaa hajuvettä. Kun Lina suoristautui, äidin katse pyyhki ylös alas hänen virkapukuaan. Ilme oli paheksuva.

”Miksi sulla on taas päällä nuo kamalat vetimet?”

”Mä olen töissä, äiti.”

Ärtymys ui ääneen ja Linan sydän muljahti. Siitä äänensävyystä hän saisi vielä maksaa tavalla tai toisella. Äiti oli alusta asti inhonnut hänen työtään, mutta poliisin ammatti oli niitä harvoja asioita, joista Lina ei ollut valmis luopumaan äitinsä takia.

Poliisiksi pääseminen oli parasta hänen elämässään. Virkapuvussa hän ei enää ollut vain Vivianne Krusen onneton tytär.

”Mutta onko tukan pakko olla kiinni?” äiti väkäksi. ”Sun korvasi työntyvät päästä kuin siipimutterit, kun kampaus on tuollainen. Ja sulla kun on niin kaunis tukka, sen pitäisi olla auki.”

Lina kääntyi pois ja puristi käsiään nyrkkiin, ettei olisi alkanut kirkua.

”Näytät niin hirveän isolta noissa vaatteissa”, äiti jatkoi, kun ei saanut vastausta. ”Jopa isommalta kuin oikeasti oot. Enkö mä ole siitä aina yrittänyt sanoa.”

Kämmeniin sattui, kun kynnet pureutuivat ihoon. Kasvoja kuumotti.

Handsfreestä kuului hätäkeskuksen ilmoitus seksuaalisesta häirinnästä Bagarmossenissa, Byälsvägen 20:ssä. Se ei ollut kaukana.

”Nyt on palattava töihin.”

”Vastahan sä tulit.” Äidin ääni oli muuttunut surkeaksi.

Huono omatunto iski kiinni. Ehkä ei ollut niin outoa, että äiti oli ryypiskellyt eilen, koska joutui oleilemaan ihan yksin asunnossa. Handsfreestä kuului, että 32-1070 otti tehtävän. Se oli Linan auto. Partiokaveri Ronaldo odotti ulkona ja nyt oli kiire.

”Mä tulen huomenna ja tuon sushia”, Lina sanoi. Hänen olisi vaikea saada mahdutettua käynti aikatauluihinsa, mutta pakko oli venyä.

”Ostaisitko sä myös kissanruokaa?”

”Totta kai.”

Lina ryntäsi portaat alas ja hyppäsi partioautoon. Moottori oli jo käynnissä.

”Joku rouva soitti vilauttelijasta. Epäselvää, onko nähnyt häiskän rakennuksessa vai asunnossaan.” Ronaldo tiivistä Linalle tehtävää samalla kun ajoi pois ostarin tuntumasta. Lina oli jo saanut kuulokkeesta suuren osan tiedoista.

LINJALLA

Kun nuori nainen ammutaan, tapahtuman ainoa silminnäkijä ei tiedä, ollako uskollinen itselleen vai jengille.

Poliisit Lina Kruse ja Jack Karlberg ovat rikospaikalla ensimmäisenä. Sieltä löytyy myös 13-vuotias Eddie, paha-maineisen jengijohtajan nuorempi veli. Kruse ja Karlberg huomaavat pian, että ammunta on vasta alkua, kun taistelu lähiön huumemarkkinoista räjähtää käsiin.

Väkivallan lisääntyessä Eddien uskollisuus veljeään kohtaan joutuu koetukselle ja hänen henkensä on vaarassa jengien hallitsemassa Bagarmossenin lähiössä.

Bjerran ja Casserfeltin romaania on verrattu muun muassa *Langalla* (The Wire) -tv-sarjaklassikkoon.

”Iskevästi ja uskottavasti kuvattua järkyttävää todellisuutta, jota kukaan ei kohta enää pysty välttämään.”
- Eva Åström, *Expressen*

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-951-0-48004-5